

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

2008

Julkaistu Helsingissä 31 päivänä joulukuuta 2008

N:o 984—988

SISÄLLYS

N:o		Sivu
984	Laki toimenpiteistä tupakoinnin vähentämiseksi annetun lain muuttamisesta	3157
985	Laki kansaneläkelain muuttamisesta	3164
986	Laki sairausvakuutuslain muuttamisesta	3166
987	Laki Kansaneläkelaitoksesta annetun lain muuttamisesta	3169
988	Laki Kansaneläkelaitoksesta annetun lain muuttamisesta annetun lain voimaantulosäännöksen 2 momentin kumoamisesta	3172

N:o 984

Laki

toimenpiteistä tupakoinnin vähentämiseksi annetun lain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan toimenpiteistä tupakoinnin vähentämiseksi 13 päivänä elokuuta 1976 annetun lain (693/1976) 34 §,
muutetaan 6 §, 6 a §:n 1 ja 3 momentti, 6 c §, 7 §:n 1 ja 2 momentti, 7 a §, 8 §:n 2 momentti, 10 §:n 3 momentti, 17 §, 21 §:n 2 momentti, 25 a §, 28 §:n 1 ja 4 momentti, 30 a ja 31 § sekä 35 §:n 1 momentti,
sellaisina kuin niistä ovat 6 §, 6 a §:n 1 ja 3 momentti, 6 c §, 7 §:n 1 ja 2 momentti, 7 a §, 28 §:n 1 ja 4 momentti ja 30 a § laissa 498/2002, 10 §:n 3 momentti laissa 487/1999, 17 § mainitussa laissa 498/2002 ja laissa 700/2006, 21 §:n 2 momentti laissa 1541/2001, 25 a § ja 35 §:n 1 momentti laissa 286/2006 sekä 31 § mainituissa laeissa 487/1999 ja 498/2002, sekä
lisätään 2 §:ään, sellaisena kuin se on laissa 953/1992 ja mainituissa laeissa 487/1999, 498/2002 ja 700/2006, uusi 3 b—3 d kohta, 5 §:ään, sellaisena kuin se on mainitussa laissa 498/2002, uusi 2 momentti, jolloin nykyinen 2 momentti siirtyy 3 momentiksi, 7 §:ään uusi 2 momentti, jolloin muutettu 2 momentti ja nykyinen 3—5 momentti siirtyvät 3—6 momentiksi sekä lakiin uusi 10 b—10 d, 21 a, 31 a—31 d, 33 a ja 33 b § seuraavasti:

2 §

Tässä laissa tarkoitetaan:

3 b) *savukkeella* poltettavaksi tarkoitettua valmiiksi paperiin käärittyä tai muusta aineesta valmistettuun hylsyn muotoiseen päällykseen sijoitettua tai sijoitettavaksi tarkoitettua tupakkakääröä, joka ei ole sikari tai pikkusikari;

3 c) *sikarilla* poltettavaksi tarkoitettua luonnon tupakasta valmistettua tupakkakääröä, jonka uloin kääre tai sidelehti on tupakanlehteä tai tupakanväristä rekonstruoitua tupakkaa;

3 d) *pikkusikarilla* sikaria, joka painaa enintään kolme grammaa;

HE 101/2008
StVM 20/2008
EV 127/2008

158—2008

5 §

Savukkeiden palamisominaisuuksien on täytettävä itsestään sammumista koskevat riittävät paloturvallisuusvaatimukset. Tarkempia säännöksiä paloturvallisuusvaatimuksista annetaan sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella.

6 §

Tupakkatuotteen ja tupakointivälineen valmistaja tai maahantuojaja vastaa elinkeinotoiminnassa myyntiin tai muuhun luovuttamiseen tarkoitetun tupakkatuotteen sisältämien 5 §:ssä tarkoitettujen aineiden pitoisuuksien tutkimisesta, paloturvallisuusvaatimusten todentamisesta, pakkausmerkintöjen paikkansapitävyyden varmistamisesta ja niihin liittyvästä laadunvalvonnasta.

Savukkeiden valmistajan tai maahantuojan on huolehdittava, että savukkeesta poltettaessa syntyvän tervan, nikotiinin ja hiilimonoksidin määrät on mitattu ja pakkauksissa olevien tervan ja nikotiinin koskevien merkintöjen paikkansapitävyys on varmistettu ennen tuotteen luovuttamista vähittäismyyntiin. Sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella annetaan tarkemmat säännökset mittauksissa, varmistamisessa ja todentamisessa käytettävistä menetelmistä.

6 a §

Testauslaboratorion, joka suorittaa 6 §:n 2 momentissa tarkoitettut mittaukset, varmistamisen tai todentamisen, on oltava Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston hyväksymä ja valvoma. Lupa- ja valvontavirasto pitää luetteloa hyväksytyistä laboratorioista.

Testauslaboratorioksi voidaan hyväksyä vain viranomaisen. Tupakkatuotteen maahantuojan tai valmistajan yhteydessä toimiva testauslaboratorio voidaan kuitenkin hyväksyä suorittamaan omien tuotteidensa mittaukset tai varmistamisen. Paloturvallisuusvaatimusten todentamisen voi suorittaa myös muu akkreditoitu tutkimuslaboratorio.

6 c §

Tupakkatuotteen valmistajan tai maahan-

tuojan tulee kerran vuodessa toimittaa Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle:

1) luettelo, jossa ilmoitetaan elinkeinotoiminnassa myytävänä olevista savukkeista poltettaessa syntyvän tervan, nikotiinin ja hiilimonoksidin määrä ja tiedot mittauksen ja varmistamisen suorittaneesta testauslaboratoriosta;

2) tuotemerkki- ja tyyppi-kohtainen ainesosaluettelo kunkin tupakkatuotteen kaikista sen valmistamisessa käytetyistä ainesosista ja niiden määristä;

3) tuotemerkki-kohtaisesti paloturvallisuusvaatimusten täyttymistä osoittavat hyväksytyt testauslaboratorion tai tutkimuslaitoksen tutkimusraportit ja lausunnot sekä tiedot testauslaboratoriosta tai tutkimuslaitoksesta.

Sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella annetaan tarkemmat säännökset 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen luetteloiden rakenteesta, luetteloihin liitettäviä ainesosia koskevista selvityksistä, toksikologisista ja muista tiedoista sekä luetteloiden toimittamisesta Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle ja Euroopan yhteisöjen komissiolle. Lisäksi sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella annetaan tarkemmat säännökset 1 momentin 3 kohdassa tarkoitettujen tietojen toimittamisesta Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle.

Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto huolehtii siitä, että 1 momentin 1 ja 2 kohdassa tarkoitetuista tiedoista tiedotetaan kuluttajille.

7 §

Tupakkatuotteita saa elinkeinotoiminnassa myydä tai muutoin luovuttaa vain tämän pykälän ja 7 a §:n 1 momentin mukaisissa vähittäismyyntipakkauksissa. Pakkauksen vähimmäiskoko on 30 grammaa irtotupakkaa, 20 savuketta tai 10 pikkusikaria. Sikareita voidaan kuitenkin myydä irrallisina. Irrallisena myytävän sikarin on oltava varustettu asianmukaisilla merkinnöillä.

Tupakkatuotteita ei saa, sikareita lukuun ottamatta, myydä vähittäismyyntipakkauksessa, joka sisältää pienempiä pakkauksia tai joka voidaan jakaa pienempiin pakkauksiin.

Tupakkatuotteen valmistajan tai maahantuojan on ennen tupakkatuotteen elinkeino-

toiminnassa tapahtuvaa myyntiä tai muuta luovuttamista merkittävä tupakkatuotteen vähittäismyyntipakkaukseen:

- 1) suomeksi ja ruotsiksi varoitukset tupakan aiheuttamista terveyshaitoista;
- 2) suomeksi ja ruotsiksi savukkeesta poltettaessa syntyvän tervan, nikotiinin ja hiilimonoksidin määrät.

7 a §

Ilmaisuja, nimityksiä, tavaramerkkejä ja kuvallisia tai muita merkkejä, jotka luovat vaikutelman, että tupakkatuote on vähemmän haitallinen kuin muut, ei saa käyttää tupakkatuotteiden pakkauksissa. Mitä tässä momentissa säädetään, ei kuitenkaan koske Euroopan yhteisöjen ulkopuolelle vietävien tupakkatuotteiden pakkauksia.

Tupakkatuotteen vähittäismyyntipakkauksessa ei saa väittää, että tuote on paloturvallinen tai muuten luoda mielikuvaa sen vaaratomuudesta tai siitä, että se on turvallisempi kuin muut vastaavat tuotteet.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään tupakkatuotteiden pakkauksista, koskee myös tuotteiden esillepanoa myyntipaikoissa sekä 8 §:n 3 momentissa tarkoitettua tuotetietoa.

8 §

Mitä 1 momentissa säädetään, ei kuitenkaan sovelleta mainontaan julkaisussa, joka on painettu ja julkaistu Euroopan yhteisöjen ulkopuolella ja jota ei ole ensisijaisesti suunnattu Euroopan yhteisöjen markkinoille ja jonka pääasiallinen tarkoitus ei ole tupakan, tupakkatuotteen tai -jäljitelmän taikka tupakointivälineen mainonta.

10 §

Sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella annetaan tarkemmat säännökset omavalvontasuunnitelman laatimisesta, sisällöstä ja toteuttamisesta.

10 b §

Tupakkatuotteita saa myydä tai muutoin luovuttaa vain myyntipaikan sijaintikunnan myöntämän vähittäismyyntiluvan perusteella.

Tupakkatuotteiden myyjän on voitava jatkuvasti valvoa ostotilannetta. Vähittäismyyntilupa voidaan myöntää määräajaksi, jos toiminta on määräaikaista. Määräaikainen lupa voidaan myöntää enintään vuodeksi.

Kunta myöntää kirjallisesta hakemuksesta myyntipaikkakohtaisen vähittäismyyntiluvan elinkeinotoiminnassa tapahtuvaan tupakkatuotteiden myyntiin, jos hakija on esittänyt hyväksyttävän tupakkatuotteiden myynnin omavalvontasuunnitelman ja säännökset täytävän selvityksen tupakkatuotteiden ja tupakointivälineiden sijoittelusta tupakkatuotteiden myyntipisteessä ja osoittaa kykenevänsä vastaamaan valvontajärjestelyjen riittävästä. Liikennevälineessä tapahtuvaan tupakkatuotteiden myyntiin luvan myöntää luvanhakijan kotikunta.

Myyntilupaa koskevassa hakemuksessa on oltava seuraavat tiedot:

- 1) hakijan nimi tai yhteisön toiminimi ja yhteystiedot, yritys- tai yhteisötunnus sekä tupakkatuotteiden myyntipaikan osoite;
- 2) selvitys myynnin valvontajärjestelystä ja omavalvontasuunnitelma;
- 3) selvitys myyntipaikassa sijaitsevien myyntipisteiden lukumäärästä ja sijainnista;
- 4) selvitys tupakkatuotteiden ja tupakointivälineiden sijoittelusta myyntipisteessä.

Mitä edellä on säädetty tupakkatuotteiden myynnin luvanvaraisuudesta, koskee myös 11 §:ssä tarkoitettuja tupakkatuotteiden automaattisia myyntilaitteita.

Myyntilupa on pidettävä asiakkaiden nähtävillä myyntipisteessä.

Vähittäismyyntiluvan haltijan on ilmoitettava kunnalle lupahakemuksessa ilmoitetun tietojen muutoksista ja myynnin lopettamisesta. Kunnan on ilmoitettava luvan myöntämisestä ja peruuttamisesta, myyntirikkomuksista sekä myynnin lopettamisesta Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle.

Lupahakemuksen sisällöstä ja luvan näkyvillä pidosta myyntipisteessä voidaan antaa tarkempia säännöksiä sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella.

10 c §

Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto ja kunnat pitävät tässä laissa tarkoitettujen lupa-asioiden käsittelyä, valvontaa ja ti-

lastointia varten tupakkatuotteiden vähittäismyynnin luparekisteriä elinkeinonharjoittajista, joille on myönnetty tässä laissa tarkoitettu lupa tai jotka ovat hakeneet tällaista lupaa. Luparekisterin tietojärjestelmän toimivuudesta vastaa Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirasto.

Rekisteröitäviä tietoja ovat:

1) nimi ja toiminimi, yhteystiedot, henkilö- tai yritys- ja yhteisötunnus sekä tupakkatuotteiden myyntipaikan osoite;

2) lupanumero, tiedot tämän lain nojalla myönnetyn luvan perusteella tapahtuvasta toiminnasta ja omavalvonnasta sekä tämän lain ja sen nojalla annettujen säännösten, määräysten ja kieltojen rikkomisesta ja tällaisen rikkomuksen seuraamuksesta sekä tiedot valvontaviranomaisten suorittamista tarkastuksista ja näiden tuloksista; sekä

3) muut lupa-asioiden käsittelyä, valvontaa ja tilastointia varten tarpeelliset tiedot, jotka eivät sisällä henkilötietolain (523/1999) 11 §:ssä tarkoitettuja arkaluonteisia tietoja.

Jos edellä 2 momentissa tarkoitettu elinkeinonharjoittaja on luonnollinen henkilö, tietojen tarkastusoikeudesta ja virheen oikaisusta on voimassa, mitä henkilötietolaissa säädetään. Poiketen siitä, mitä viranomaisten toiminnan julkisuudesta annetun lain (621/1999) 16 §:n 3 momentissa säädetään, lupanhaltijan nimi, lupanumero ja yleiseen käyttöön tarkoitettu osoite- ja yhteystiedot voidaan saattaa rekisterissä sellaisinaan julkisiksi. Elinkeinonharjoittajaa koskevat tiedot säilytetään rekisterissä viisi vuotta myynnin lopettamisen tai vähittäismyyntiluvan peruuttamisen jälkeen.

10 d §

Tupakkatuotteita saa myydä tukkumyynnissä ilman vähittäismyyntilupaa vain toiselle tukkukaupalle jälleenmyyntiä varten ja sille, jolla on 10 b §:n mukainen vähittäismyyntilupa.

6 luku

Ohjaus ja valvonta

17 §

Kunnan tulee omasta aloitteestaan tai tehtyjen ilmoitusten perusteella suorittaa tupak-

katuotteiden varastointi- ja myyntipaikkojen tarkastuksia sekä valvoa tupakkatuotteiden ja tupakointivälineiden myyntiä ja sijoittelua myyntipisteessä, automaattisen myyntilaitteen sijoittamista, tupakkatuotteiden ja tupakointivälineiden myynnin omavalvontaa, tupakkatuotteiden ja tupakointivälineiden mainontaa ja muuta myynninedistämistoimintaa samoin kuin tupakointikieltojen ja rajoitusten noudattamista toimialueellaan.

Jos tarkastuksessa tai muutoin havaitaan säännösten vastaista toimintaa, kunnan tulee kieltää säännösten vastainen toiminta. Kunta voi ilmoittaa asiasta:

1) viralliselle syyttäjälle, jos kysymys on 10, 10 b, 10 c, 11 tai 12 §:n, 13 §:n 1, 2 tai 5 momentin taikka 13 b §:n säännösten vastaisesta menettelystä; sekä

2) Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle, jos kysymys on 5, 6, 6 a—6 c, 7, 7 a, 8 ja 9 §:n vastaisesta menettelystä.

21 §

Kunnan tai sen 14 a §:ssä tarkoitetun viranhaltijan 1 momentissa tarkoitetussa asiassa kiellon noudattamisen tehosteeksi asettama uhkasakkoa tai teettämisuhkaa koskevaan päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla. Se, jolle uhkasakko tai teettämisuhka on asetettu, voi saattaa asian hakemuksella Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontaviraston käsiteltäväksi 14 päivän kuluessa ohjeiden tiedoksisaannista. Lupa- ja valvontaviraston päätöksen saanut asianomainen voi saattaa asian edelleen markkinainoikeuden käsiteltäväksi siten kuin 3 momentissa säädetään.

21 a §

Joka rikkoor uhkasakolla tehostettua tässä laissa tarkoitettua kieltoa tai velvoitetta, voidaan jättää tuomitsematta rangaistukseen samasta teosta.

25 a §

Kunnan on perittävä elinkeinonharjoittajalta hyväksymänsä taksan mukainen maksu 14 a §:n 3 momentissa tarkoitettuun kunnan valvontasuunnitelmaan sisältyvistä tarkastuksista ja näytteenotosta tupakkatuotteiden

myynnin valvontaa lukuun ottamatta. Lisäksi kunnan on perittävä toiminnanharjoittajalta maksu 14 a §:n 3 momentissa tarkoitettuun kunnan valvontasuunnitelmaan sisältyvän tarkastuksen perusteella annettujen määräysten valvonnasta silloin, kun määräysten antaminen perustuu tämän lain säännösten noudattamatta jättämiseen.

Kunnan on perittävä tupakkatuotteiden myyntiluvan hakijalta myyntiluvasta hyväksymänsä taksan mukainen maksu. Lisäksi kunnan on perittävä myyntiluvan haltijalta myynnin valvonnasta ja valvontaan liittyvistä toimenpiteistä vahvistamansa taksan mukainen vuosittainen myyntipistekohtainen valvontamaksu.

Kunnan tulee määrätä suoritteistaan perimänsä maksut siten, että ne vastaavat suuruudeltaan enintään suoritteen tuottamisesta aiheutuvia kustannuksia.

28 §

Tämän lain 14 ja 14 a §:ssä tarkoitettulla viranomaisella on tämän lain ja sen nojalla annettujen säännösten noudattamisen valvontaa varten oikeus:

1) päästä tarkastamaan tupakkatuotteiden ja tupakointivälineiden valmistus-, pakkaus-, varastointi- ja myyntipaikan sekä testauslaboratorioiden tiloja ja toimintaa sekä valvonnassa tarvittavia asiakirjoja;

2) ottaa ja saada asianomaisen tuotteen valmistajalta, maahantuojalta ja myyjältä tutkimuksia varten tupakasta, tupakan vastikkeista, tupakkatuotteista ja tupakointivälineistä korvauksetta näytteitä;

3) saada korvauksetta käyttöönsä tarvittavat tiedot, selvitykset, asiakirjat ja muu aineisto.

Jollei 1 momentin 2 ja 3 kohdassa tarkoitettuja näytteitä, tietoja, selvityksiä, asiakirjoja ja muuta aineistoa anneta määräajassa, 14 ja 14 a §:ssä tarkoitettu viranomainen voi velvoittaa antamaan ne sakon uhalla. Uhkasakon tuomitsee hallinto-oikeus 14 ja 14 a §:ssä tarkoitettun viranomaisen hakemuksesta. Uhkasakkoa ei kuitenkaan saa asettaa, jos asianosaista on aihetta epäillä rikoksesta ja pyydetty aineisto liittyy rikosepäilyn kohteena olevaan asiaan.

30 a §

Tämän lain 14 ja 14 a §:ssä tarkoitettulla viranomaisella on oikeus saada muilta viranomaisilta virka-apua tämän lain ja sen nojalla annettujen säännösten noudattamisen valvomiseksi ja päätösten täytäntöön panemiseksi.

31 §

Joka mainostaa tupakkaa, tupakkatuotetta, tupakkajäljitelmää tai tupakointivälinettä tai harjoittaa näiden muuta myynninedistämistoimintaa taikka muutoin toimii 7 a §:n 2 momentin taikka 8 tai 9 §:n säännösten vastaisesti, on tuomittava *tupakan markkinointirikkomuksesta* sakkoon. Mitä edellä säädetään, koskee mainonta- ja myynninedistämistoimen ja muun toimen tilaajaa, sen toimeenpanijaa sekä näiden palveluksessa olevaa.

31 a §

Joka mainostaa tupakkaa, tupakkatuotetta, tupakkajäljitelmää tai tupakointivälinettä tai harjoittaa sen muuta myynninedistämistoimintaa taikka muutoin toimii 7 a §:n 2 momentin taikka 8 tai 9 §:n säännösten vastaisesti siten, että sitä on pidettävä sen toteuttamistapa, kohderyhmän ikä tai koko taikka menettelystä saatu taloudellinen hyöty huomioon ottaen myös kokonaisuutena arvostellen törkeänä, on tuomittava *tupakan markkinointirikoksesta* sakkoon tai vankeuteen enintään kahdeksi vuodeksi. Mitä edellä säädetään, koskee mainonta- ja myynninedistämistoimen ja muun toimen tilaajaa, sen toimeenpanijaa sekä näiden palveluksessa olevaa.

31 b §

Ennen 31 ja 31 a §:ään perustuvaa tupakan markkinointirikkomusta tai markkinointirikosta koskevan syytteen nostamista virallisen syyttäjän on varattava Sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolle tilaisuus antaa lausuntonsa ja tuomioistuimen on käsitellessään tällaista asiaa varattava lupa- ja valvontavirastolle tilaisuus tulla kuulluksi.

31 c §

Joka

1) elinkeinotoiminnassa myy tai muutoin luovuttaa tupakkatuotteen tai tupakointivälineen kahdeksaatoista vuotta nuoremmalle henkilölle 10 §:n 1 momentin vastaisesti,

2) automaattisen myyntilaitteen sijoittamispaikan omistajana, haltijana, vastaavana hoitajana tai tähän tehtävään nimettynä työntekijänä laiminlyö valvoa 11 §:n mukaisesti automaattisesta myyntilaitteesta tapahtuvaa myyntiä tai muuta luovuttamista,

3) elinkeinotoiminnassa myy tai muuten luovuttaa tupakkatuotteita ilman vähittäismyyntilupaa 10 b §:n vastaisesti taikka

4) tukkumyynnissä jälleenmyy tai muutoin luovuttaa tupakkatuotteita muulle kuin toiselle tukkukaupalle tai vähittäismyyntiluvan haltijalle 10 c §:n vastaisesti,

on tuomittava *tupakan myyntirikkomuksesta* sakkoon.

31 d §

Joka elinkeinotoiminnassa myy tai muutoin luovuttaa tupakkatuotteita, joita ei ole testattu 6 a §:n mukaisessa hyväksytyssä testauslaboratoriossa tai joista ei ole toimitettu 6 c §:ssä tarkoitettuja tietoja tai jonka pakkausmerkinnät eivät ole 7 §:n 1—3 momentin taikka 7 a §:n 1 momentin mukaisia taikka myy tai muutoin luovuttaa suussa käytettävää tupakkaa tupakkalain 10 a §:n kiellon vastaisesti, on tuomittava *tupakkalain vastaisen tuotteen myynnistä* sakkoon.

33 a §

Kunta voi korvauksetta peruuttaa vähittäismyyntiluvan määräajaksi, vähintään viikoksi ja enintään kuudeksi kuukaudeksi, jos 10 b §:ssä tarkoitettua vähittäismyyntiluvan haltija kunnan tai muun valvontaviranomaisen kirjallisesta huomautuksesta, varoituksesta tai sakkorangaistuksesta huolimatta:

1) mainostaa tupakkatuotteita tai tupakointivälineitä tai harjoittaa näiden muuta myyninedistämistoimintaa 8 §:n 1 momentin vastaisesti;

2) myy tai muutoin luovuttaa tupakkatuotteita tai tupakointivälineitä elinkeinotoiminnassa 10 §:n 1 momentin vastaisesti;

3) jättää ilmoittamatta 10 b §:n 3 momentissa tarkoitettuja olennaisia tietoja.

Kunta voi korvauksetta peruuttaa 10 b §:ssä tarkoitettua vähittäismyyntiluvan pysyvästi, jos annettu kirjallinen huomautus tai varoitus ei ole johtanut toiminnassa esiintyneiden 1 momentissa tarkoitettujen epäkoh-

tien poistamiseen ja lain rikkominen on toistuvaa tai tahallista tai se on myös kokonaisuutena arvostellen törkeää.

Kunta voi korvauksetta peruuttaa myyntiluvan pysyvästi, jos 10 b §:ssä tarkoitettu myyntiluvan haltija myy, säilyttää tai antaa säilyttää myyntipaikassa tupakkatuotteita, joiden maahantuonti, myynti ja muu luovuttaminen on 10 a §:n mukaan kielletty tai jotka ovat 7 tai 7 a §:n vastaisia.

Pysyvästi peruutettu vähittäismyyntilupa voidaan myöntää uudelleen hakemuksesta aikaisintaan vuoden kuluttua vähittäismyyntiluvan peruuttamisesta.

33 b §

Poliisin on ilmoitettava sille ilmoitetuista myyntirikkomuksista ja poliisin toimista asiassa myyntiluvan myöntäneelle kunnalle.

35 §

Muutosta 10 b §:ssä tarkoitettua myyntilupaa, 14 a §:n 3 momentissa tarkoitettua valvontasuunnitelmaa ja 25 a §:ssä tarkoitettuja taksoja koskevaan päätökseen haetaan noudattaen, mitä muutoksenhausta kuntalaissa (365/1995) säädetään.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä huhtikuuta 2009.

Elinkeinotoiminnassa saa 10 b §:n estämättä myydä tai muutoin luovuttaa tupakkatuotteita yhden vuoden ajan lain voimaantulosta, jos tupakkatuotteiden vähittäismyyntilupahakemus on jätetty asianomaiselle kunnalle kolmen kuukauden kuluessa lain voimaantulosta.

Tukkumyynnissä saadaan 10 c §:n estämättä myydä tai muutoin luovuttaa jälleenmyyntiin tupakkatuotteita yhden vuoden ajan lain voimaantulosta, jos ostaja on tehnyt vähittäismyyntilupahakemuksen asianomaiselle kunnalle kolmen kuukauden kuluessa lain voimaantulosta.

Elinkeinotoiminnassa saa myydä tämän lain voimaan tullessa olemassa olevia 7 §:n 1 momentin vastaisia vähittäismyyntipakkauksia kuuden kuukauden ajan lain voimaantulosta.

Edellä 1 momentissa säädetyistä poiketen
5 §:n 2 momentti tulee voimaan 1 päivänä
huhtikuuta 2010.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan
ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin
toimenpiteisiin.

Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Paula Risikko*

N:o 985

Laki**kansaneläkelain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 11 päivänä toukokuuta 2007 annetun kansaneläkelain (568/2007) 100 § ja
muutetaan 97, 98 ja 101—104 § seuraavasti:

97 §

Valtion perusrahoitusosuus

Valtion varoista rahoitetaan kansaneläkerahastosta maksettavien kansaneläkevakuutuksen etuuksien ja kulujen perusrahoitusosuu-
 tena:

1) 53 prosenttia tämän lain mukaisista vanhuuseläkkeistä, työkyvyttömyyseläkkeistä ja lapsikorotuksista sekä kansaneläkelain voimaanpanosta annetun lain mukaisista työttömyyseläkkeistä ja yksilöllisistä varhaiseläkkeistä;

2) tämän lain mukaiset perhe-eläkkeet kokonaan;

3) 53 prosenttia tämän lain mukaisista työkyvyttömyyden arviointiin liittyvistä kuluista sekä maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslain (1026/1981) 15 §:n 2 momentissa tarkoitetuista tämän lain mukaisista kansaneläkeku-
 luista;

4) 3 kohdassa mainitussa lainkohdassa tarkoitettut tämän lain mukaiset perhe-eläkekulut kokonaan.

Lisäksi valtion varoista rahoitetaan perusrahoitusosuu-
 tena 53 prosenttia 1 momentissa

tarkoitettujen etuuksien toimeenpanosta sekä Kansaneläkelaitoksesta annetun lain 12 b §:ssä tarkoitettujen muiden kansaneläkerahastosta maksettavien etuuksien toimeenpanosta Kansaneläkelaitokselle aiheutuvista toimintakuluista.

98 §

Etuuksien ja kulujen muu rahoitus

Se osa 97 §:ssä tarkoitetuista kansaneläkevakuutuksen etuuksista ja kuluista, jota ei rahoiteta valtion perusrahoitusosuu-
 tena, rahoitetaan työnantajan kansaneläkemaksusta kertyvillä varoilla, valtion lisärahoitusosuu-
 della ja kansaneläkerahaston muilla tuotoilla.

101 §

Kansaneläkerahaston rahoitusomaisuuden vähimmäismäärä

Kansaneläkerahaston vieraalla pääomalla vähennetyn rahoitusomaisuuden on oltava kuitenkin kalenterivuoden päättyessä vähintään viisi prosenttia 97 §:n mukaisista kan-

saneläkevakuutuksen vuotuisista kokonaiskuluista (*rahoitusomaisuuden vähimmäismäärä*). Valtion lisärahoitusosuus määräytyy siten, että rahoitusomaisuuden vähimmäismäärä saavutetaan.

102 §

Valtion maksuvalmiussuoritus

Sen lisäksi, mitä 97, 98 ja 101 §:ssä säädetään valtion rahoitusosuudesta, valtion tulee maksaa Kansaneläkelaitokselle sellainen määrä varoja, että kansaneläkerahaston maksuvalmius on aina riittävästi turvattu (*maksuvalmiussuoritus*). Suoritus on palautettava valtiolle, kun sitä ei enää tarvita kansaneläkerahaston maksuvalmiuden turvaamiseen.

Maksuvalmiussuorituksen maksamisesta ja palauttamisesta voidaan säätää tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

103 §

Valtion perus- ja lisärahoitusosuuden maksaminen

Valtio maksaa Kansaneläkelaitokselle kuukausittain valtion perusrahoitusosuuden enakkona 90 prosenttia perusrahoitusosuuden arvioidusta määrästä.

Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Valtio maksaa Kansaneläkelaitokselle kuukausittain valtion lisärahoitusosuuden enakkona määrän, joka vastaa yhtä kahdestoistaosaa lisärahoitusosuuden arvioidusta vuotuisesta määrästä. Kansaneläkelaitoksen rahoituksen turvaamiseksi tai, jos vuotuisen enakkon määrä olennaisesti muuttuu, enakko voidaan jaksottaa edellä säädetystä poiketen.

Ennakoiden ja lopullisten valtion osuuk-sien vahvistamisesta ja maksamisesta sekä sitä varten tarvittavista tiedoista säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

104 §

Arvio seuraavan vuoden kuluista

Kansaneläkelaitoksen on vuosittain touku-kuun 15 päivään mennessä toimitettava so-siaali- ja terveysministeriölle arvio kansaneläkerahastosta maksettavien kulujen ja toi-mintakulujen määrästä sekä arvio valtion perus- ja lisärahoitusosuuden määrästä seuraa-vana vuonna. Arviota tulee tarkistaa, jos sen perusteet muuttuvat olennaisesti.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 2009.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Peruspalveluministeri *Paula Risikko*

N:o 986

Laki**sairausvakuutuslain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
kumotaan 21 päivänä joulukuuta 2004 annetun sairausvakuutuslain (1224/2004) 18 luvun 2 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on laissa 1113/2005, ja
muutetaan 18 luvun 1 §, 8 §:n 2 momentti, 11 §:n 1 momentin 3 kohta ja 2 momentti, 13 §, 23 §:n 2 momentti, 26 §, 28 §:n 1 momentti sekä 32 ja 35 §, sellaisina kuin ne ovat, 18 luvun 1 §, 8 §:n 2 momentti, 11 §:n 1 momentin 3 kohta ja 2 momentti, 23 §:n 2 momentti, 26 §, 28 §:n 1 momentti sekä 32 ja 35 § mainitussa laissa 1113/2005 sekä 13 § viimeksi mainitussa laissa ja laissa 1342/2006, sekä
lisätään 18 luvun 11 §:n 1 momenttiin, sellaisena kuin se on mainitussa laissa 1113/2005, uusi 4 kohta, jolloin nykyinen 4 kohta siirtyy 5 kohdaksi, seuraavasti:

18 luku

8 §

Sairausvakuutusrahasto ja vakuutusmaksut*Sairaanhoitovakuutuksen kulut*

1 §

Soveltamisala

Tämän lain perusteella rahoitetaan:

- 1) tämän lain mukaiset etuudet ja korvaukset;
- 2) Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuuksista annetun lain (566/2005) mukaiset etuudet ja korvaukset;
- 3) maatalousyrittäjien tapaturmavakuutuslaissa (1026/1981) säädetyt perusturvaosuu-teen kuuluvat tämän lain mukaiset kulut;
- 4) maatalousyrittäjien työterveyshuollon eräiden kustannusten korvaamisesta valtion varoista annetussa laissa (859/1984) säädetyt valtion varoista korvattavat kulut; sekä
- 5) 1—4 kohdassa tarkoitettujen etuuksien ja korvausten toimeenpanosta Kansaneläkelaitokselle aiheutuvat toimintakulut.

Edellä 1 §:n 5 kohdassa tarkoitetuista toimintakuluista sairaanhoitovakuutuksen kuluja ovat 1 momentin 1—5 kohdassa tarkoitettujen etuuksien ja korvausten toimeenpanosta Kansaneläkelaitokselle aiheutuvat toimintakulut.

11 §

Työtulovakuutuksen kulut

Sairausvakuutusrahastosta maksettavia työtulovakuutuksen kuluja ovat:

- 3) 13 luvussa tarkoitettujen työterveyshuollon järjestämisestä aiheutuvien kustannusten korvaukset lukuun ottamatta Ylioppilaiden terveydenhoitosäätiölle maksettavia korvauksia;

4) maatalousyrittäjien työterveyshuollon eräiden kustannusten korvaamisesta valtion varoista annetussa laissa säädetyt kulut; sekä

5) 14 luvussa tarkoitetut vuosilomakustannuskorvaukset.

Edellä 1 §:n 5 kohdassa tarkoitetuista toimintakuluista työtulovakuutuksen kuluja ovat 1 momentin 1—5 kohdassa tarkoitettujen etuuksien ja korvausten toimeenpanosta Kansaneläkelaitokselle aiheutuvat toimintakulut.

13 §

Valtion rahoitusosuus ja yrittäjän lisärahoitusosuus

Valtion varoista rahoitetaan:

1) kulut, jotka aiheutuvat sellaisen 11 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaisen päivärahan tai kuntoutusrahan maksamisesta, joka on enintään 11 luvun 7 §:ssä tarkoitetun vähimmäismäärän suuruinen, tai kun on kysymyksessä Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 35 §:ssä tarkoitettu kuntoutusraha, enintään viimeksi mainitussa pykälässä tarkoitettua vähimmäismäärän suuruinen; valtion varoista ei kuitenkaan rahoiteta niitä sairauspäivärahoja ja kuntoutusrahoja, jotka ovat enintään vähimmäismäärän suuruisia 12 luvun tai Kansaneläkelaitoksen kuntoutusetuuksista ja kuntoutusrahaetuksista annetun lain 36 §:n 1 momentin tai 37 taikka 39 §:n mukaisen yhteensovituksen vuoksi;

2) kulut, jotka aiheutuvat 13 luvun 2 §:n 2 momentissa tarkoitettua sairaanhoidon ja muun terveydenhuollon korvaamisesta yrittäjälle ja muulle omaa työtään tekeväälle;

3) 0,1 prosenttia kuluista, jotka aiheutuvat muun kuin 1 kohdassa tarkoitetun suuruisena maksettavasta tämän lain mukaisesta vanhempainpäivärahasta aiheutuvasta kulusta; sekä

4) 11 §:n 1 momentin 4 kohdassa tarkoitettua kulut.

Kulut, jotka aiheutuvat 8 luvun 10 §:n perusteella maksettavasta sairauspäivärahasta, rahoitetaan yrittäjän eläkelaiissa tarkoitettua työtulon perusteella perittävän maksun tuotoilla (*yrittäjän lisärahoitusosuus*). Yrittäjän lisärahoitusosuutta peritään päiväraha-

maksun lisäksi vakuutetulta, jolla on voimassa yrittäjän eläkelaiissa tarkoitettu vakuutus.

23 §

Sairausvakuutuksen sairaanhoitomaksun tarkistaminen

Sairausvakuutuksen sairaanhoitomaksun maksuprosentista säädetään vuosittain ennen marraskuun 23 päivää annettavalla valtioneuvoston asetuksella. Jos maksu kuitenkin alitaisi 1,18 prosenttia tai ylittäisi 1,48 prosenttia kunnallisverotuksessa verotettavasta ansiotulosta ja muusta 14 ja 16—19 §:ssä tarkoitettua sairaanhoitomaksun maksuperusteesta, maksuprosentista on säädettävä lailla.

26 §

Sairausvakuutusrahaston vajauksen ja ylijäämän huomioon ottaminen

Jos seuraavan vuoden vakuutusmaksuja ja valtion rahoitusosuuden määrää vahvistettaessa arvioidaan, että sairausvakuutusrahaston vieraalla pääomalla ja varauksilla vähennetty rahoitusomaisuus tulee kuluvana vuonna alittamaan kahdeksan prosenttia tai ylittämään kaksitoista prosenttia sairausvakuutuksen kokonaiskuluista, arvioitu vajaus tai ylijäämä otetaan huomioon seuraavan vuoden vakuutusmaksuja ja valtion rahoitusosuuden määrää vahvistettaessa.

28 §

Vakuutusmaksujen ja valtion osuuden tarkistamista varten annettavat selvitykset

Kansaneläkelaitoksen on vuosittain toukuun 15 päivään mennessä toimitettava sosiaali- ja terveysministeriölle arvio sairausvakuutusrahastosta maksettavien korvaus- ja etuuskulujen sekä toimintakulujen määrästä seuraavana vuonna, arvio seuraavalle vuodelle vahvistettavista vakuutusmaksuista ja valtion rahoitusosuuden määrästä sekä arvio mahdollisesta sairausvakuutusrahaston vajauksesta tai ylijäämästä ja palauttamattoman maksuvalmiussuorituksen määrästä kuluvana

vuonna. Arvioita tulee tarkistaa lokakuun 15 päivään mennessä ja myös muulloin, jos niiden perusteet ovat olennaisesti muuttuneet.

32 §

Eräiden verotusta koskevien lakien soveltaminen

Vakuutetun sairausvakuutusmaksun kannosta, perimisestä ja palauttamisesta on voimassa, mitä niistä säädetään veronkantolaissa (609/2005).

Jos rajoitetusti verovelvollisen vakuutetun sairausvakuutusmaksu määräytyy vakuutuspalkan perusteella, suomalainen työnantaja, joka on lähettänyt työntekijän ulkomaille ja joka maksaa työntekijän palkan, on velvollinen perimään vakuutetun sairausvakuutusmaksun siten kuin rajoitetusti verovelvollisen tulon verottamisesta annetussa laissa säädetään lähdeveron perimisestä.

Jos vakuutetun sairausvakuutusmaksua ei ole perittävä rajoitetusti verovelvolliselta ulkomailta työskentelevältä vakuutetulta 2 momentissa tarkoitettulla tavalla, sairausvakuutusmaksu määrätään noudattaen rajoitetusti

verovelvollisen tulon verottamisesta annetun lain 3 luvussa tarkoitettua menettelyä. Maksua määrättäessä ei kuitenkaan tehdä tuloverolaissa tarkoitettuja vähennyksiä.

Palkan tai korvauksen maksaja on velvollinen perimään 16 §:ssä tarkoitettua rajoitetusti verovelvollisen vakuutetun sairausvakuutusmaksun siten kuin rajoitetusti verovelvollisen tulon verottamisesta annetussa laissa säädetään lähdeveron perimisestä.

35 §

Valtion osuuden suorittaminen

Valtion on suoritettava Kansaneläkelaitokselle kuukausittain 10 ja 13 §:ssä tarkoitettu valtion osuus siten kuin valtioneuvoston asetuksella tarkemmin säädetään.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 2009.

Tämän lain 23 §:n 2 momenttia sovelletaan ensimmäisen kerran vahvistettaessa sairaanhoitomaksun maksuprosenttia vuodelle 2010.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Paula Risikko*

N:o 987

Laki**Kansaneläkelaitoksesta annetun lain muuttamisesta**

Annettu Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Eduskunnan päätöksen mukaisesti
muutetaan Kansaneläkelaitoksesta 17 päivänä elokuuta 2001 annetun lain (731/2001) 12 a—12 c § ja 15 §:n 1 momentti, sellaisina kuin ne ovat, 12 a—12 c § laissa 587/2007 ja 15 §:n 1 momentti laissa 1342/2007, ja
lisätään lakiin uusi 12 d—12 h § seuraavasti:

3 a luku

Rahastot

12 a §

Kansaneläkelaitoksen rahastot

Kansaneläkelaitoksen rahastot ovat kansaneläkerahasto, sairausvakuutusrahasto ja sosiaaliturvan yleisrahasto (*etuusrahasot*) sekä eläkevastuurahasto.

Kansaneläkelaitoksen rahastoilla on oikeus erityisestä syystä rahastojen luotonannossa noudatetuin ehdoin lainata varoja toisilleen vakuutta vaatimatta.

12 b §

Kansaneläkerahasto

Kansaneläkerahastosta maksetaan kansaneläkelain (568/2007) 97 §:ssä, vammaisetuuksista annetussa laissa (570/2007), eläkkeensaajan asumistuesta annetussa

laissa (571/2007), rintamasotilaseläkelaiassa (119/1977) ja ulkomaille maksettavasta rintamalisästä annetussa laissa (988/1988) tarkoitettua Kansaneläkelaitoksen toimeenpantaviksi säädetyt etuudet sekä niiden toimeenpanosta Kansaneläkelaitokselle aiheutuvat toimintakulut.

12 c §

Sairausvakuutusrahasto

Sairausvakuutusrahastosta maksetaan sairausvakuutuslain (1224/2004) 18 luvun 1 §:ssä tarkoitettua Kansaneläkelaitoksen toimeenpantaviksi säädetyt etuudet sekä niiden toimeenpanosta Kansaneläkelaitokselle aiheutuvat toimintakulut.

12 d §

Sosiaaliturvan yleisrahasto

Sosiaaliturvan yleisrahastosta maksetaan muut kuin 12 b ja 12 c §:ssä tarkoitettua

Kansaneläkelaitoksen toimeenpantaviksi säädettyt etuudet sekä niiden toimeenpanosta Kansaneläkelaitokselle aiheutuvat toimintakulut.

Sosiaaliturvan yleisrahastoon kuuluvan etuuden maksamiseen suoritettuja varoja voidaan tilapäisesti käyttää toisen tästä samasta rahastosta maksettavan etuuden suorittamiseen. Etuuksien rahoitus on kuitenkin oikaisutava mahdollisimman nopeasti, viimeistään etuuden maksuvuoden lopussa.

Sen estämättä, mitä muussa laissa säädetään etuuksien ja toimintakulujen rahoittamisesta, 1 momentissa tarkoitettujen toimintakulujen korvataan valtion varoista siltä osin kuin rahaston sijoitustuotot eivät niitä kata.

12 e §

Muiden toimintakulujen jako ja rahoitus

Kansaneläkelaitoksen toimintakulut, jotka eivät aiheudu etuuksien toimeenpanosta, jaetaan etuusrahastojen toimintakuluiksi etuuksien toimeenpanosta aiheutuvien toimintakulujen suhteessa. Kansaneläkelaitoksen Verohallinnolle maksamat korvaukset jaetaan kuitenkin etuusrahastojen toimintakuluiksi siinä suhteessa kuin etuusrahastot käyttävät Verohallinnon tarjoamia maksujen perintä- ja tilityspalveluja.

Edellä 1 momentissa tarkoitettujen Kansaneläkelaitoksen muut toimintakulut rahoitetaan vastaavasti kuin etuuksien toimeenpanosta aiheutuvat toimintakulut.

12 f §

Valtion osuuden suorittaminen sosiaaliturvan yleisrahaston toimintakuluista

Valtio suorittaa Kansaneläkelaitokselle sosiaaliturvan yleisrahaston toimintakulujen enakkona tammikuussa vähintään yhden kuudesosan vuotuisen ennakon määrästä ja sen jälkeen kuukausittain jäljellä olevan määrän tasasuuruusina erinä. Rahoituksen turvaamiseksi ennako voidaan jaksottaa edellä säädetystä poiketen.

Ennakoiden ja lopullisen valtion osuuden vahvistamisesta ja maksamisesta sekä sitä

varten tarvittavista tiedoista säädetään tarkemmin valtioneuvoston asetuksella.

12 g §

Eläkevastuurahasto

Eläkevastuurahaston varat ovat Kansaneläkelaitoksen henkilöstön eläkelaitoksen palvelukseen perustuvan eläkevastuun katteena. Rahaston varoista maksetaan 13 §:ssä tarkoitettujen eläkkeiden ja perhe-eläkkeiden.

Eläkevastuurahaston varojen on kunkin kalenterivuoden päättyessä oltava vähintään 41 prosenttia eläkevastuun täydestä määrästä. Vähimmäistason saa alittaa ainoastaan tilapäisesti.

Eläkevastuun täyden määrän laskemisessa noudatetaan soveltuvin osin eläkesäätiölain (1774/1995) 6 luvussa säädettyjä perusteita ja Finanssivalvonnan mainittujen perusteiden soveltamisesta eläkesäätiöille antamia tarkempia määräyksiä.

12 h §

Eläkevastuun kattaminen

Etuusrahastoista on maksettava Kansaneläkelaitoksen henkilöstön eläkevastuun kattamiseksi ja eläkkeiden maksamiseksi eläkevastuurahastoon kannatusmaksua. Kannatusmaksu on osa etuusrahastojen toimintakuluja. Etuusrahaston toimintakuluksi ei kuitenkaan lueta sitä osaa kannatusmaksusta, joka suoritetaan siirtämällä käyttö- tai sijoitusomaisuutta etuusrahastosta eläkevastuurahastoon.

Edellä 12 g §:n 2 momentissa säädetty 41 prosentin vähimmäistaso voidaan ylittää omaisuuden arvovaihteluista johtuvista syistä tai jos kattaminen tapahtuu siirtämällä käyttö- tai sijoitusomaisuutta etuusrahastoista eläkevastuurahastoon.

Eläkevastuurahastoon siirrettävät varat arvostetaan käypään arvoon.

15 §

Sijoittaminen ja sijoitussuunnitelma

Kansaneläkelaitoksen rahastojen varoja sijoitettaessa on huolehdittava sijoitusten varmuudesta, tuotosta ja rahaksi muutettavuudesta.

desta sekä sijoitusten asianmukaisesta moni-
puolisuudesta ja hajauttamisesta.

Tämän lain 12 d §:ää sovelletaan kuitenkin
elätustukiin vasta 1 päivästä huhtikuuta 2009
lukien.

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
kuuta 2009.

Ennen tämän lain voimaantuloa voidaan
ryhtyä lain täytäntöönpanon edellyttämiin
toimenpiteisiin.

Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Paula Risikko*

SDK/SÄHKÖINEN PAINOS

N:o 988

Laki

**Kansaneläkelaitoksesta annetun lain muuttamisesta annetun lain voimaantulosäätö-
sen 2 momentin kumoamisesta**

Annettu Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Tällä lailla kumotaan 11 päivänä touko-
kuuta 2007 Kansaneläkelaitoksesta annetun
lain muuttamisesta annetun lain (587/2007)
voimaantulosäätönsen 2 momentti.

2 §

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-
kuuta 2009.

Helsingissä 19 päivänä joulukuuta 2008

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Peruspalveluministeri *Paula Risikko*

HE 73/2007
StVM 21/2008
EV 126/2008

JULKAISIJA: OIKEUSMINISTERIÖ

N:o 984—988, 2 arkkia